

Arrest

nr. 99 945 van 27 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 februari 2013.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren

en vergoelijken van slechts enkele van deze motieven. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker stelt dat zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk enkel een tussenstap was op zijn reis naar Nederland en dat hij niet wist dat hij daar asiel kon aanvragen, alsook dat, als hij het geweten had, hij in ieder geval naar Nederland zou doorreizen. Echter, en daargelaten wanneer verzoeker precies in het Verenigd Koninkrijk aankwam, zoals in de bestreden beslissing terecht aangehaald, wijst dit niet op een dringende nood aan internationale bescherming wegens vrees voor vervolging in Pakistan.

Het is de taak van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Het loutere feit Christen te zijn in Pakistan en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van in het verzoekschrift voorgehouden algemene rechten is op zich onvoldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. De toestand van religieuze minderheden in Pakistan is zorgwekkend, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift, wat een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt, doch in casu is verzoekers relaas ongeloofwaardig en de verwijzing naar een algemeen rapport volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker louter omwille van zijn religie een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Met een verwijzing naar zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas en het feit dat hij behoort tot de Christelijke minderheid toont verzoeker niet aan dat de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire bescherming niet correct is of dat er voor hem geen mogelijkheid is zich elders te vestigen in Pakistan bij terugkeer.

De bij het verzoekschrift gevoegde documenten vermogen de geloofwaardigheid van het relaas niet te herstellen. Documenten beschikken immers slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund, quod non in casu.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 7 februari 2013 opgenomen grond, stelt verzoekende partij dat er geen betwisting is wat betreft het belijden van zijn christelijk geloof en zijn activiteiten in het kader van haar christelijk geloof. Zij vervolgt dat er omstandigheden zijn waarom zij geen asielaanvraag heeft ingediend in het Verenigd Koninkrijk en

zij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Y. en Z. t. Duitsland van 5 september 2012.

Naar aanleiding van het betoog van verzoekende partij met betrekking tot de situatie van christenen in Pakistan legt verwerende partij als repliek, met goedkeuring van de verzoekende partij, de SRB "Pakistan – De situatie van Christenen" d.d. 15 april 2011 neer en de UNHCR Eligibility Guidelines HCR/EG/PAK/12/02 d.d. 14/05/2012.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat er geen betwisting bestaat wat betreft haar activiteiten in het kader van haar christelijk geloof. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen omwille van haar christelijk geloof.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te concluderen tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas duidelijk blijken uit de stukken van het administratief dossier en deugdelijk zijn. Zo stemt de inhoud van het door verzoekende partij neergelegde krantenartikel uit de krant Peshawar City van 10 maart 2011 niet overeen met haar verklaringen, slaagde zij er niet in enig overtuigend document neer te leggen waaruit haar ontvoering – die 3 maanden zou geduurd hebben en gepaard zou zijn gegaan met vreselijke folterpraktijken – blijkt, is het opvallend dat alle door haar neergelegde Engelstalige artikels het steevast hebben over 'Legend of Marry' in plaats van 'Legend of Mary' te meer daar het in Pakistan niet ongebruikelijk is om krantenartikelen te laten publiceren tegen betaling, bevat de brief van de organisatie *Legion of Mary Woman Federation* van 26 september 2011 inhoudelijke en vormelijke tekortkomingen, verzoekende partij weinig overtuigende en vage verklaringen aflegde over de schietpartij op 2 maart 2011 en haar ontvoering die hierop volgde, en blijkt er in hoofde van verzoekende partij desinteresse voor de problemen van haar zus in Pakistan.

Verzoekende partij brengt noch in haar verzoekschrift noch ter terechtzitting valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij beperkt zich hoofdzakelijk tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten. Wat betreft het krantenartikel van 10 maart 2011 wenst de Raad hier nog aan toe te voegen dat het voorleggen van een krantenartikel in een originele krant het bewijs is dat een artikel gepubliceerd is, maar geen bewijs is van de er in vermelde feiten. Een krantenartikel is geen officieel document en is op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Waar verzoekende partij de verschillen in de benaming van de organisatie '*Legion of Mary Women Federation*' wijt aan haar gebrekkige kennis van de Engelse taal, merkt verweerder terecht op dat uit de verklaringen van verzoekende partij voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat zij naar de middelbare school is geweest, alsook dat zij de Engelse taal machtig is, zodat redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoekende partij de correcte benaming van deze organisatie kan weergeven. Waar verzoekende partij voorts nog stelt dat zij haar zus heeft gecontacteerd met betrekking tot de naam van de vrouw van het huis waar zij beschoten werd en dat haar zus haar heeft meegedeeld dat deze vrouw F. heet, is het weinig ernstig te noemen dat verzoekende partij pas na het ontvangen van een negatieve beslissing dienaangaande enige interesse heeft getoond en zich heeft geïnformeerd rond de identiteit van deze vrouw en nu pas haar naam kan weergeven.

Waar verzoekende partij er op wijst dat christenen in Pakistan een religieuze minderheid uitmaken en regelmatig het doelwit zijn van discriminatoire maatregelen, merkt de Raad op dat hoewel uit de informatie toegevoegd aan de nota van de commissaris-generaal blijkt dat christenen inderdaad in een negatieve aandacht kunnen staan van extremisten, niet algemeen gesteld kan worden dat alle gelovigen actief worden vervolgd. Het louter behoren tot de religieuze minderheid van de christenen volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aan te tonen. Deze vrees moet gegronde, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een loutere theoretische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Ook uit de UNHCR Eligibility Guidelines HCR/EG/PAK/12/02 d.d. 14/05/2012 door verwerende partij neergelegd ter terechtzitting, blijkt dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij rekening wordt gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij teneinde te beoordelen of op basis daarvan, de daden waaraan zij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen. *In casu* zijn de door verzoekende partij aangehaalde problemen omwille van haar christelijk geloof niet geloofwaardig en voorts heeft zij geen andere problemen omwille van haar geloof aangehaald. Met betrekking tot de landenrapporten en mediaberichtgeving dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om

aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Verder beperkt verzoekende partij zich tot het minimaliseren, het ontkennen, en het vergoelijken van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

In de mate zij ter terechtzitting voorhoudt dat er omstandigheden zijn waarom zij geen asielaanvraag heeft ingediend in het Verenigd Koninkrijk, merkt de Raad op dat het niet aanvragen van asiel op het moment dat men in veiligheid is en men daartoe de mogelijkheid heeft, afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de vrees.

Het betoog van verzoekende partij doet derhalve geen afbreuk aan de voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizenddertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS